

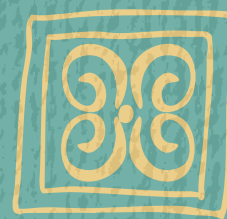

DEEL I:

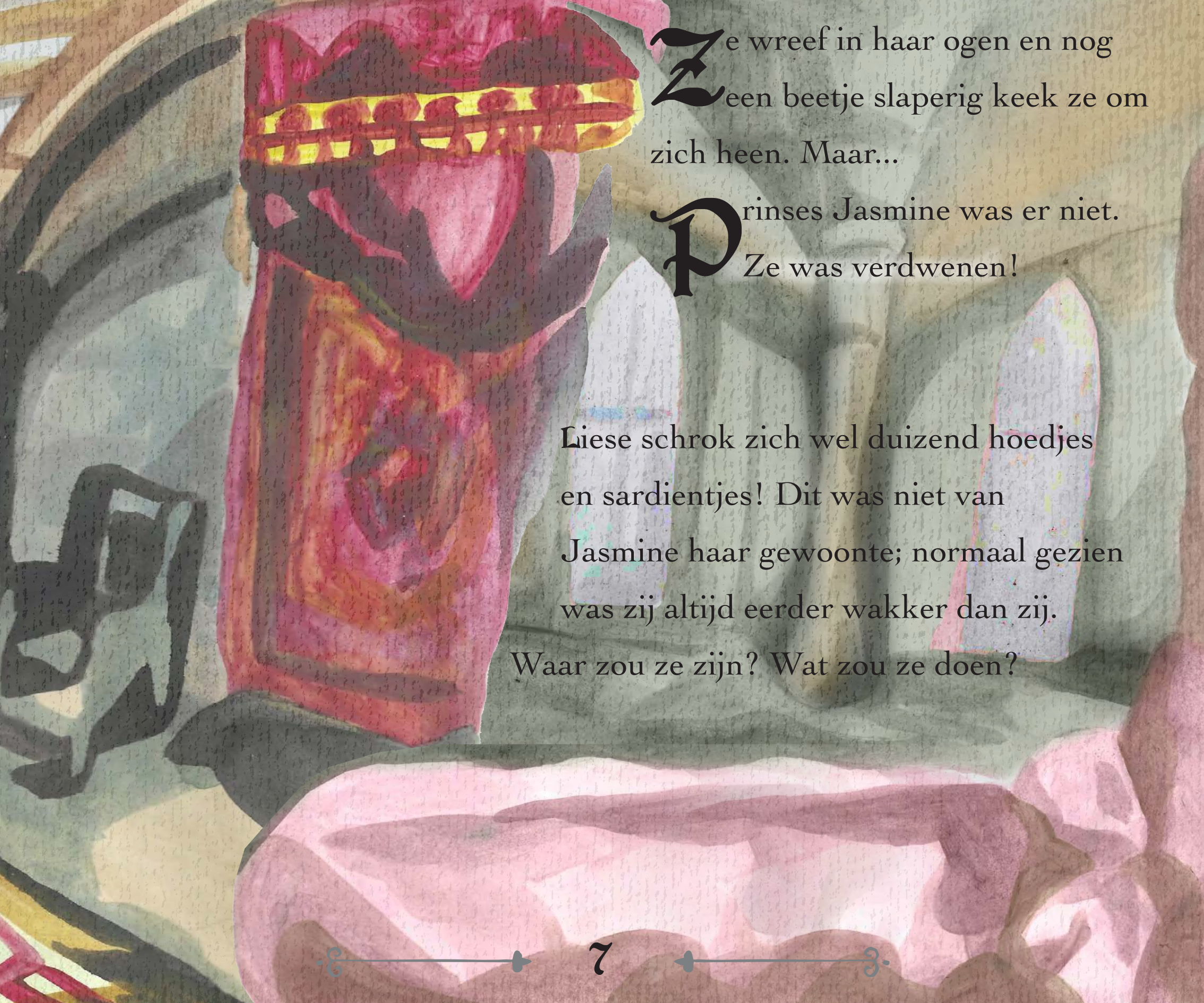
Liese

Op een dag werd prinses
Liese wakker, hoog in de
toren. Ze had een hele nare
droom achter de rug
die nacht.

“Prinses Jasmine,” mompelde
ze gapend. Jasmine was haar
kleine zusje.

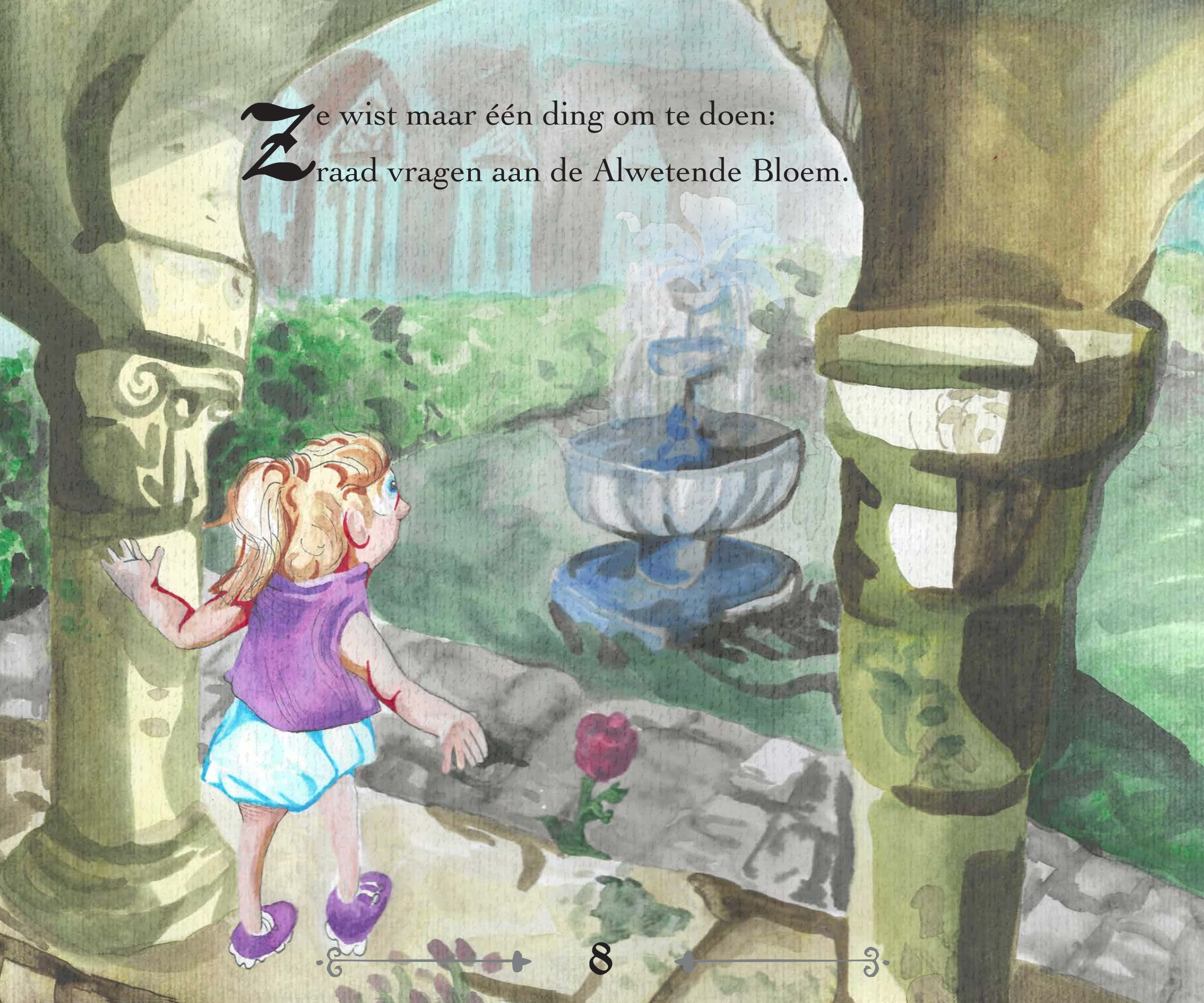

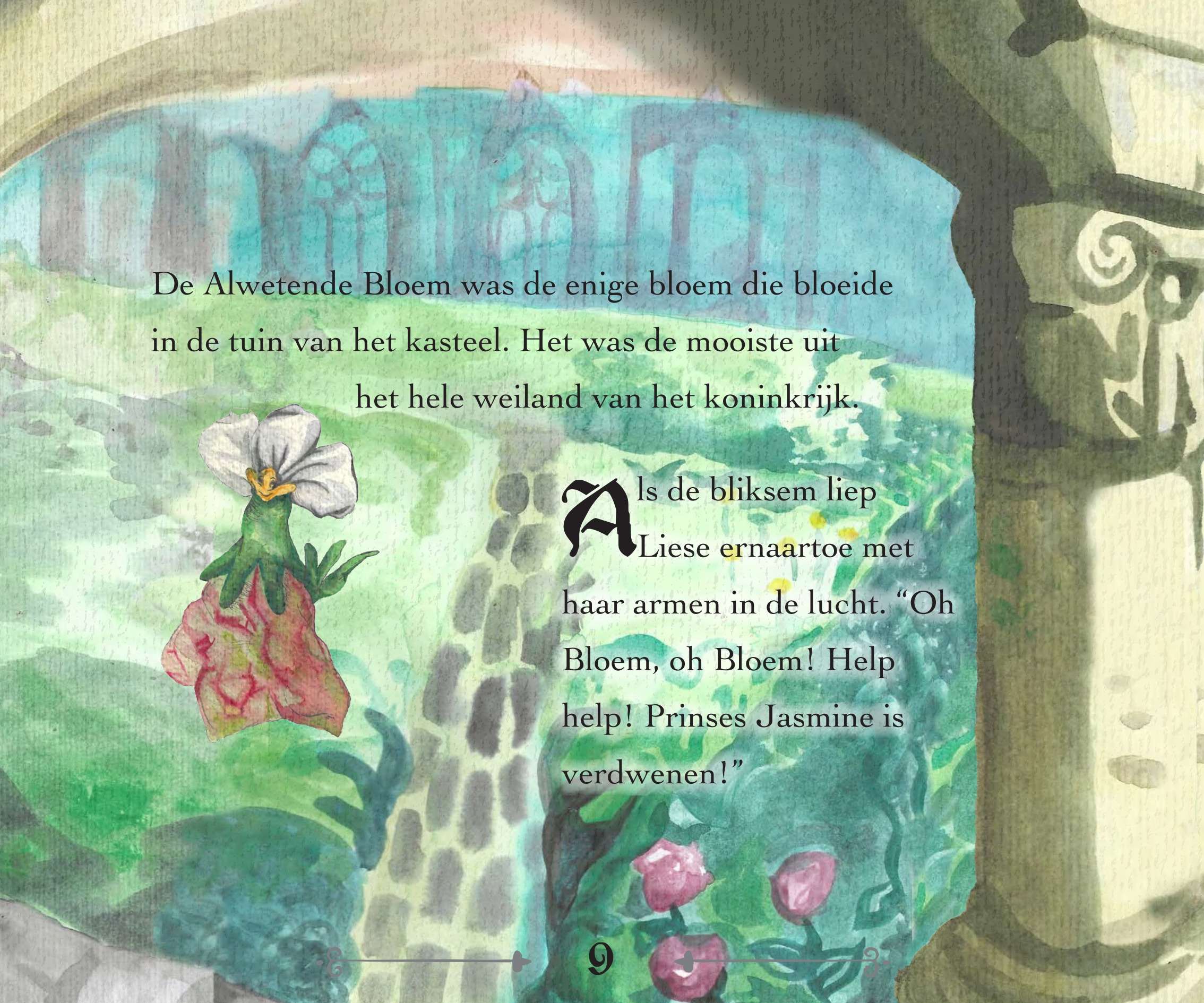
Ze wreef in haar ogen en nog
Zeen beetje slaperig keek ze om
zich heen. Maar...

Prinses Jasmine was er niet.
Ze was verdwenen!

Liese schrok zich wel duizend hoedjes
en sardientjes! Dit was niet van
Jasmine haar gewoonte; normaal gezien
was zij altijd eerder wakker dan zij.
Waar zou ze zijn? Wat zou ze doen?

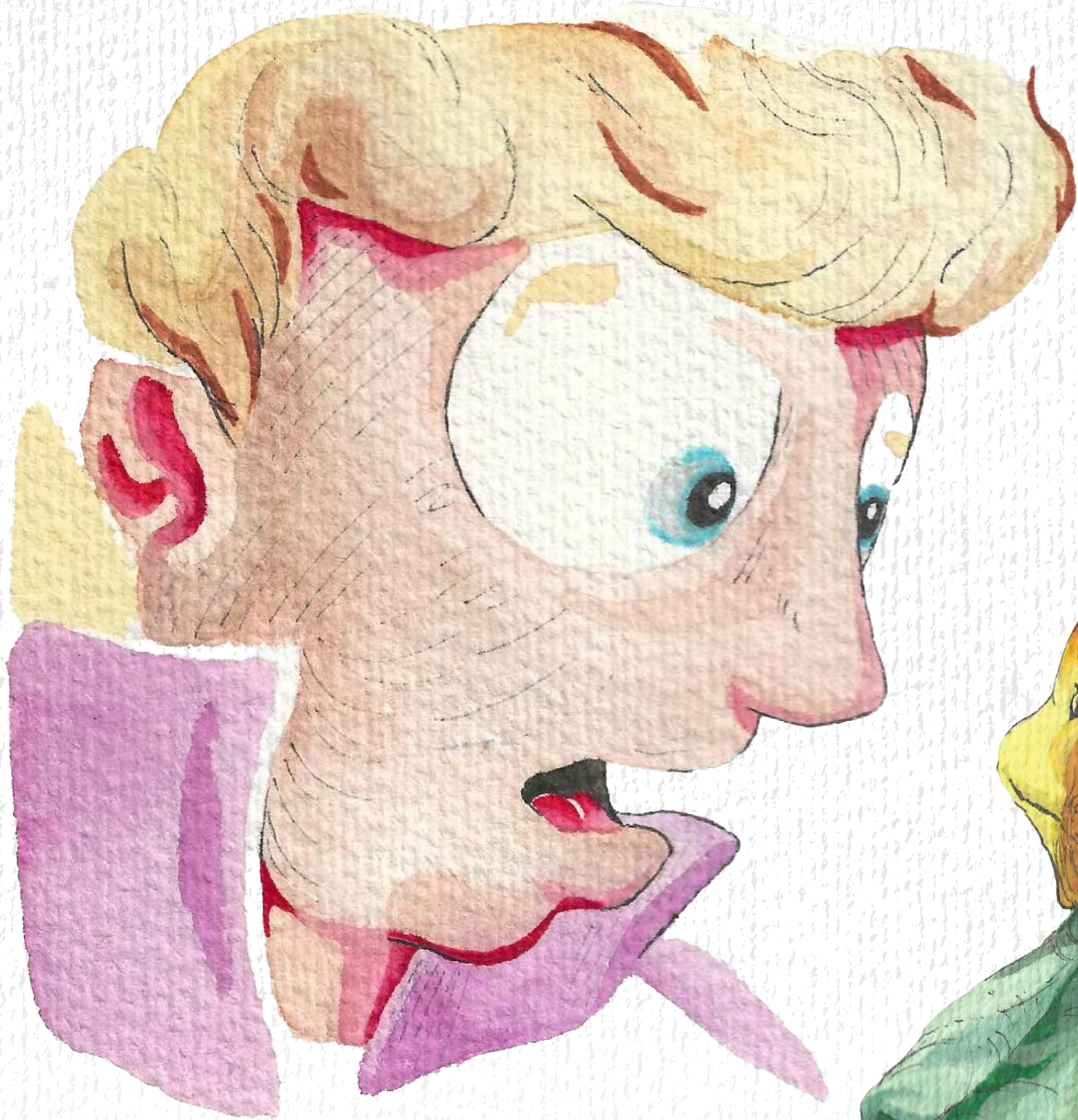
Ze wist maar één ding om te doen:
Zraad vragen aan de Alwetende Bloem.

De Alwetende Bloem was de enige bloem die bloeide
in de tuin van het kasteel. Het was de mooiste uit
het hele weiland van het koninkrijk.

Als de bliksem liep
Liese ernaartoe met
haar armen in de lucht. “Oh
Bloem, oh Bloem! Help
help! Prinses Jasmine is
verdwenen!”

De Bloem schraapte luid haar keel. Ze sprak met een zachte stem, zo eentje van een juf die heel erg lief is, en toch was het geen fijn nieuws dat ze vertelde. “Prinses, ik wist al dat je zou komen. Vannacht is je zus ontvoerd naar het Zuiden!”

Liese keek verschrikt op. “Maar... Maar... Maar... lieve Bloem, dit kan toch niet!” zei ze en ze trilde van kop tot teen. “Je moet je vergissen. Het Zuiden... Helemaal in het Zuiden...” De reden waarom Liese zo bang was, was wel duidelijk. Zij waren prinsessen van het Noorden, een koninkrijk waar niemand van hun onderdanen ooit al uit weg geweest was. Uit paniek begon Liese heen en weer te ijsberen rondom de fontein.

“Ik ben bang van wel, prinses,” sprak de Bloem wijs en ze zuchtte diep.
“Je zal haar moeten redden.”

“Maar... Maar... Maar... Maar hoe dan, Bloem?”

“Ik waarschuw je, prinses, het wordt geen reis zonder gevaren.” De Alwetende Bloem keek haar een beetje treurig aan, alsof ze medelijden had, en sprak dan geheimzinnig verder.

“Ga op zoek naar de juiste sleutel die op de deur past om haar te redden.

Zoek en je zult vinden. Open de eerste deur en zo begint je avontuur.”

Met haar doorn prikte ze de lucht in, in de richting van een deur vol klimop in de hoek van de tuin.

Verwonderd knipperde Liese met haar ogen en staarde ernaar. “Dit doe ik best niet alleen,” mompelde ze wat in zichzelf. En ze wist meteen welke hulp ze moest inroepen om mee te gaan.

